

[Himmelstrup.]
 paa det daværende Tidspunkt, men jeg kan være ganske enig med den ærede socialdemokratiske Ordfører i, at man ikke skal gøre det i større Udstrækning end strengt nødvendigt. Det forekommer mig nemlig, at hvis Handelsministeren vil søge gennemført de Overgangsbestemmelser, som findes i Lovforslagets § 2, sidste Stykke, og naturligtvis saaledes, at de knyttes til den nugældende Lov af 14. Maj 1909 og, om jeg saa maa sige, fremtræde som en Art Fornyelse af de Overgangsbestemmelser, som fandtes i denne Lov, vilde man fuldt ud imødekomme det Krav, som er rettet til den højtærede Handelsminister fra Banklovsudvalgets Side, og være i Stand til at tilfredsstille alle berettigede Krav i saa Henseende. Jeg tror ogsaa, det vil være langt klogere og rigtigere at gaa den Vej og begrænse Arbejdet med disse Lovforanstaltninger paa dette Omraade, som jeg her har nævnt, fordi jeg i det mindste ikke kan se rettere, end at det vil volde meget store Vanskeligheder ogsaa i Betragtning af den korte Tid, der er tilbage nu, at faa det foreliggende Lovforslag, som rummer mange og betydningsfulde Problemer, færdigbehandlet i denne Samling. Jeg kan nemlig ikke være enig med den ærede socialdemokratiske Ordfører, naar han sagde, at der ingen principiel Uenighed var til Stede i Næringslovs-kommissionen om dette Forslag her. Forholdet var jo dette, at der i Næringslovs-kommissionen i Virkeligheden var, jeg var lige ved at sige principiel Uenighed om overordentlig mange Ting, og det lykkedes alene at tilvejebringe en enkelt Indstilling om en ny Næringslov paa den Betingelse, at Kommissionens enkelte Medlemmer hver for sig i den berømte Tilføjelse til Kommissionsbetænkningen, der findes som Slutning, siger, at vi skriver ganske vist under, men vi forbeholder os paa ethvert senere Tidspunkt af Forhandlingen at gøre de Synspunkter gældende, som vi har gjort gældende indenfor Kommissionen, men ikke har ment det opportunt at føre frem med Krav om, at det skulde give sig Udtryk i særligt udformede Paragraffer i det paagældende Lovforslag. Jeg er tværtimod af den Opfattelse, at den Uenighed, der altsaa var paa overordentlig

mange Omraader, maaske i særlig Grad gjorde sig gældende paa det Omraade, her er Tale om. I saa Henseende vil jeg have Lov til at minde om den Bestemmelse, der findes i § 2, 2det Stykke, om, at en Aspirant ikke kan indstille sig til Eksamen, uden at han i 3 Aar har gjort Arbejde paa en statsautoriseret Revisors Kontor og deltaget i Udførelsen af de der almindeligt forefaldende Revisionsarbejder. Om denne Bestemmelse var der megen Diskussion, fordi man fandt, og jeg maa sige, det er en Opfattelse, jeg deler, at det i Virkeligheden er urigtigt paa den Maade at foreskrive, hvor de Folk, der skal op til Eksamen, skal søge deres Kundskaber. Det maa i og for sig være en Eksamenskommission ret ligegyldigt, den skal kun konstatere, at de paagældende har de Færdigheder, der kræves for at bestaa Eksamen; hvor de har erhvervet dem, er et Forhold, som jeg ikke synes, man kan gøre til Genstand for Regler i det Omfang, som Tilfældet er. Jeg husker, hvorledes vi netop diskuterede dette Spørgsmaal, om det ikke vilde være rimeligt at give de paagældende Aspiranter Adgang til at søge denne Uddannelse f. Eks. i egen Virksomhed og ikke absolut foreskrive, at de skal søge den paa en statsautoriseret Revisors Kontor, ogsaa af den Grund, at man derved lægger en betydelig Magt i de allerede bestaaende Revisoreres Haand med Hensyn til, hvem der skal op til Eksamen, og hvem der skal blive autoriserede Statsrevisorer. Det er en meget vigtig Side af Sagen. Jeg minder om, at der var Uenighed i Kommissionen om dette Forhold, og at man ikke en Gang følte sig betrygget ved den Dispensationsret, der i samme Paragraf er tillagt Handelsministeren.

Jeg kan ogsaa nævne hele Spørgsmaalet om Ordningen af Revisoreksamen, om eventuel Tilknytning til Universitetet eller Handelshøjskolen eller en Forlæggelse delvis til Handelsskolerne ude i Provinsen, hvorom der heller ikke var Enighed i Kommissionen. Der er ogsaa Spørgsmaalet om Antallet af Medhjælpere. Heller ikke der var der Enighed, idet det Spørgsmaal naturligt rejser sig, om det er foreneligt med det Forhold, hvori en Revisor skal træde til sine Klienter, at Revisionen i saa mange Tilfælde som nu foregaar gennem store Institutter, hvor Medhjælpere, der ikke er statsautoriserede Revi-